

Roätsjer poëzie

Wen zo lieflijk dorp als Wijnandsrade wordt uiteraard dikwijls poëtisch bezongen. Het is jammer, dat deze lyriek niet altijd de publiciteit krijgt die ze verdient.

Toch is het een feit, dat de pen vaak in beweging gebracht door gelegenheidsdichters en semi-professionals. In dit bulletin zullen we daar dan ook ruime aandacht aan schenken. Mocht de lezer iets op het spoor komen, dan verzoeken wij dit aan de redactie door te sturen.

Het gehucht Vink in ons dorp bestaat uit een klein aantal families, hetgeen altijd wel zo is geweest. De families die er in het begin van deze eeuw woonden kenden een zgn. naamrijm, waarbij zij allen in volgorde werden genoemd. Het wordt aan elkaar gerijmeld met "zag" (zei), een volkse herhaling.

De betreffende namen zijn niet meer op de Vink woonachtig, maar het is aardig om het versje, dat in het Kerkblaadje van 5 febr. 1978 stond, voor het nageslacht te bewaren.

Doa löpt eine haas in de wei, zag Koone Lei.	(leo Coenen)
Loap 'm noa, zag Reetroa.	(Rietra)
Ich kan 'm neet kriege, zag Viege.	(Vijgen)
Dat is nogal een kuns, zag Funs.	(Alphons Coenen)
Gank mer 'ns op een ziej, zag Lortie.	(L'Ortye)
Pas op, doa kump ein buuij, zag Akkermans Truuij.	(Gertrud Akkermans)
't Is mich allemoal allelein, zag deä van de Blawwe Sjtein.	(bewoners Blauwe Steen)

Andere dichters waren de zoon van oud-burgemeester Cortenraad, Wouter, die in de zeventiger jaren de plaatselijke pers haalde met zijn "gedichtjes". Voorts onze plaatselijke bard: Sjef L'Ortye, de talentvolle dirigent van de Roatsjer Jonge, die in voorgaande jaren een bundel carnavalsschlagers schreef en uitgaf. Een van zijn meest roemrijke "songs" is de "Parodie uver de zakeluuw van Wienesroa" op de melodie van "Der treue Husar". In een volgend bulletin kunnen we die nog wel eens opnemen.

Tenslotte vermelden we hier het gedicht "Wijnandsrade", dat we aantreffen in de bundel "In tien vervallen" van E. Donatus.

Wijnandsrade

schouw dromend over glooiende velden
ondanks eeuwen heen bewerkten knuppels
dagloners de akkers hier in het zweet
de oogst volgde dankbaar op het groeien
want in gen hoes knikt baron von bongart
genadig naar zijn mensen horigen
het klokje van gehoorzaamheid klepelt
schaffen doet men er op de binnenhof
in het spaarzaam zonnetje dat de schout
gegend heeft eeltig kneedt de hand het brood
lief en leed wordt hier levenslang gedeeld
en milder wordt het als de avond daalt
het leven hardt meer nog dan de tortuur
maar zwijgend komt en gaat men met de zeis

Sjef L'Ortye